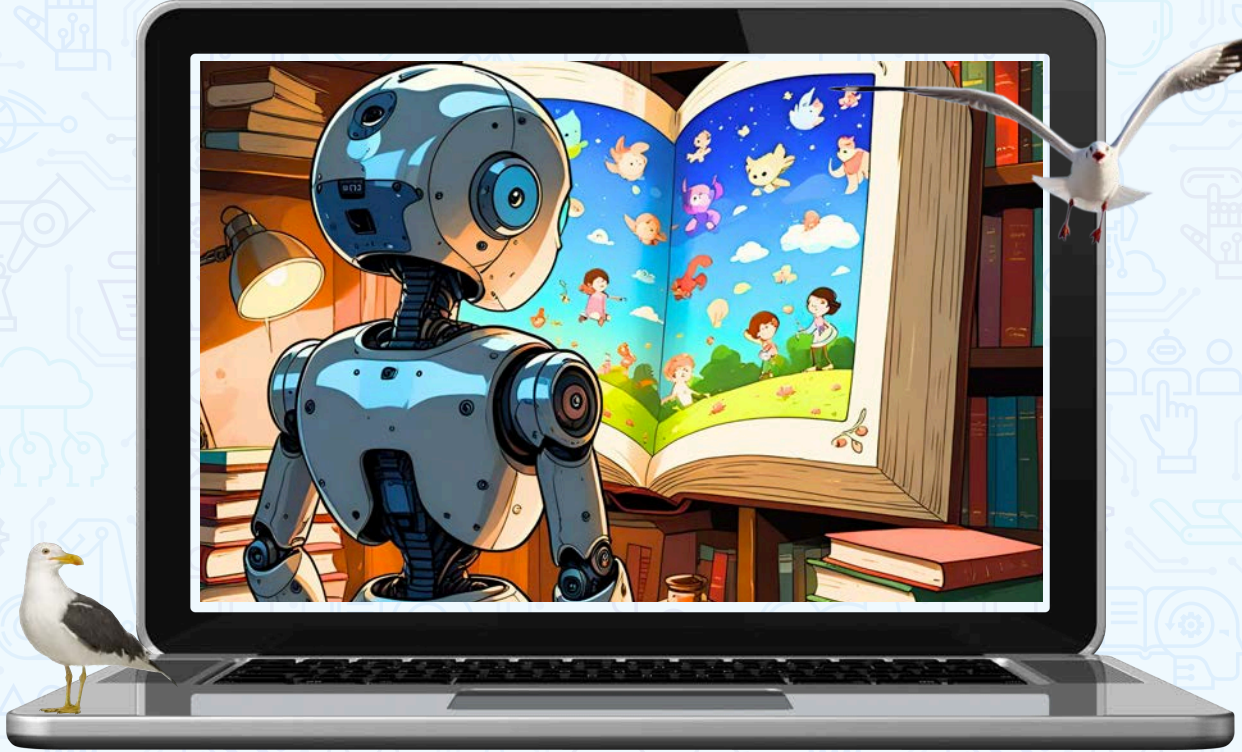

Türkçe Öğretmenlerinden Öğrencilerine

Yapay Zekâ Destekli Hikâyeler

EDİTÖRLER

Dr. Hüseyin SAYIN
Dr. Şengül KILIÇ AVAN

TÜBİTAK
Yenilikçi Eğitim Uygulamaları

Taşköprü
İlçe Millî Eğitim Müdürlüğü

Türkçe Öğretmenlerinden Öğrencilerine
Yapay Zekâ Destekli Hikâyeler

EDİTÖRLER

Dr. Hüseyin SAYIN
Dr. Şengül KILIÇ AVAN

YAZAR KADROSU

Abdülmenaf EREN
Ahmet GÜRBÜZ
Asuman AYDIN
Ayhan ÇIRAKOĞLU
Aysun ŞABANO
Büşra KABLAN
Elif ÖZTÜRK KORKMAZ
Emre POYRAZ
Engin YILMAZ
Ferhat TURAN
Gülbahar TAKIR
Hilal TAMTÜRK
Latif ATMALI
Mehmet BAYSAL
Naim YÜCEL
Neriman KAPLAN
Nuray GENÇ
Ömer YİĞİT
Sevinç TURGUT
Songül ELBAŞ
Songül YAMANOĞLU
Yasin ÖZTÜRK
Yeter BİLEN ÇAKIR
Zekiye KOCATÜRK

İNCELEME

Burhan TURGUT
Dr. Çağrı AVAN
Vedat AKBAŞ

ISBN: 978-625-00-6691-1

Bu kitap, “4005-Yenilikçi Eğitim Uygulamaları Destekleme Programı kapsamında” TÜBİTAK tarafından 2025 yılında desteklenen 224B684 numaralı “Türkçe Öğretiminde Dijital Dönüşüm: “Yapay Zekâ Destekli Uygulamalar” projesinin 5.08.2025 tarihinde gerçekleştirilen “Dijital Yazar Atölyesi” etkinliğinde, proje katılımcısı 24 Türkçe öğretmeni ile birlikte hazırlanmıştır. Kastamonu Şehit Şerife Bacı Öğretmenevinde hazırlanan Hikâyelerde yapay zekâ teknolojilerinden yararlanılmıştır.

Ön Söz

Bu hikâye kitabı, “4005-Yenilikçi Eğitim Uygulamaları Destekleme Programı” kapsamında TÜBİTAK tarafından 2025 yılında desteklenen “Türkçe Öğretiminde Dijital Dönüşüm: “Yapay Zekâ Destekli Uygulamalar” projesi için hazırlanmıştır.

Katılımcı 24 Türkçe öğretmenin yaratıcı yazma becerilerini geliştirmek ve yapay zekâ teknolojilerini hikâye oluşturma sürecinde etkili bir şekilde kullanmalarını sağlamak amacıyla 5 Ağustos 2025 tarihinde gerçekleştirilen “Dijital Yazar Atölyesi” etkinliğinde bir öğretmen tarafından yapılan gerekli açıklama ve yönergelerin ardından katılımcı öğretmenlere yaklaşık olarak 4 saat süre verilmiş ve onlardan, yapay zekâ teknolojilerini kullanarak öğrencileri için çeşitli hikâyeler oluşturmaları istenmiştir.

Katılımcı 24 öğretmen arasından ikişerli gruplar oluşturulmuş ve etkinlik sonunda toplamda 12 hikâye tamamlanmıştır. Hazırlık aşamasının ardından katılımcılar, “yapay zekâ” teknolojilerini kullanarak öncelikle hikâye metinlerini ardından hikâyelerine uygun olabilecek görselleri oluşturmaya çalışmışlardır. Hikâyelerin öğrencileriyle buluşması fikri sebebiyle de bu süreçte oldukça titiz davranan katılımcılar; öğretmenlere lisanslı kullanım hakkı verilen “Canva” yazılımı başta olmak üzere Google Gemini, ChatGPT, Deepseek ve Copilot gibi diğer yapay zekâ yazılımlarından da yararlanmışlar ve çalışmalarını “Canva” yazılımındaki ortak platform üzerinden tamamlamışlardır.

Çocuklarımız ve öğrencilerimiz başta olmak üzere bütün eğitim camiamıza hayırlar getirmesi dileklerimizle...

Dr. Hüseyin SAYIN
Editör / Etkinlik Eğitmeni

Dr. Şengül KILIÇ AVAN
Editör / Proje Yürütücüsü

KİTABIN İÇİNDEKİ HİKÂVELER

ALİ İLE CEVİZ "ORMANDA DOĞAN BİR DOSTLUK"	5-13
KALPTEN GELEN DOĞRULUK	15-21
SEVİM'İN BAHARI	23-32
TEKNOFEST YOLCULUĞU	34-39
İYİ GÜNDE ARKADAŞLIK, KÖTÜ GÜNDE DOSTLUK	41-47
ORMANIN GİZLİ KAHRAMANI	49-54
IŞIK YILI MACERALARI	56-62
ÇAĞAN'IN KASTAMONU GÜNLERİ	64-69
ZAMAN DEFTERİ	71-78
YILDIZ TOZU EKİBİ VE KAYIP GEZEĞEN	80-85
RENKLİ BAHÇE	87-92
POFİK ALİ	94-100

ALİ İLE CEVİZ

“ORMANDA DOĞAN BİR DOSTLUK”

Zekiye KOCATÜRK
Nuray GENÇ

Ali 10 yaşında, kahverengi saçlı, zayıf ve oldukça zeki bir çocuktur. En çok sevdiği şeylerden biri, hafta sonları babasıyla birlikte ormanın içinde bisiklet sürmektir.

Babası Murat Bey sabırlı ve neşeli biriydi. Ali ile birlikte pedal çevirirken ona doğadaki hayvanları tanıtır, bitkilerle ilgili bilgiler verirdi. Ali ise her zamanki gibi onu dikkatle dinlerdi.

Bir cumartesi günü güneş gökyüzünde parıldarken yine yola çıktılar. Rüzgâr yüzlerine hafifçe çarpıyor, yapraklar bisiklet tekerleklerinin sesiyle dans ediyordu. Fakat tam virajı dönerlerken beklenmedik bir şey oldu.

Bir ağacın dalında çırpınan minik bir sincap yavrusu vardı. Üzerinde dev gibi bir kartal dönüp duruyor, bir yandan da pençeleriyle saldırıya hazırlanıyordu. Ali bir anda bisikletinden atladı: "Dur baba! O sincap yavrusu tehlikede!"

Murat Bey hemen oğunu takip etti. Kocaman kartallar, onları fark edince huysuzca öttü ve kanat ırparak uzaklaştı. Ali, korkmuş sincap yavrusunu dikkatle aldı ve onu ağacın gövdesine bıraktı. “İyi misin küçük dostum?” dedi yumuşak bir sesle.

Sincap, birkaç saniye öylece baktı. Sonra minik pençeleriyle bir cevizi kucakladı, Ali'nin ayak ucuna bıraktı ve ağaca tırmanıp gözden kayboldu.

“O sana teşekkür etti.” dedi babası gülümseyerek. Ali o günden sonra ormandaki sincabı sık sık düşünmeye başladı.

Günler geçti. Ali'nin içinde bir merak büyüyordu. Acaba o minik sincap ormanda hâlâ yaşıyor muydu? Bir gün annesi markete gittiğinde, Ali fırsatı kaçırmadı. Ondan izin almadan bisikletine atladı ve ormana doğru sürdü. "Hemencecik gidip gelirim." diye düşündü.

Bisiklet yolunda kuş sesleri yine cıvıldıyor, ağaçlar rüzgârla dans ediyordu. Ali, bisikletini bir süre keyifle sürdü ama zaman nasıl geçtiğini hiç fark etmedi. Güneş yavaş yavaş alçalmaya başladı. Ağaç gölgeleri uzadı, hava serinledi.

Ali birden durdu. "Hangi yöne dönecektim?" Paniklememeye çalıştı ama etraftaki yollar birbirine benziyordu. Ormanda kaybolmuştu.

Ali tam ağlamak üzereyken bir hışırtı duydu. Karşısına tanıdık bir yüz çıktı: minik sincap! Ceviz rengi tüyleri parlıyor, gözleri parıldıyordu. Ali heyecanla eğildi: “Sen... sen beni hatırladın mı?”

Sincap, başını sallar gibi yaptı ve bir dala atlayıp koşmaya başladı. Dönüp tekrar Ali'ye baktı. Ali onun peşinden gitti. Sincap, önce küçük bir patikaya, sonra da tanıdık bir ağaca doğru ilerledi. Az ileride Ali'nin her zaman babasıyla mola verdiği eski taş bank görünüyordu.

Ali mutluluktan zıpladı. "Yolu buldum!" "Sana Ceviz diyeceğim." dedi sincapla göz göze gelip. Sincap, sanki bunu kabul etmiş gibi cevval bir sıçrayışla ağaca tırmandı ve kayboldu.

Ali eve vardığında annesi çok endişeliydi. Annesi olanları öğrendiğinde oğlunu çok sevdiğinden ona hem kızdı hem de sarılıp ağladı. Ali, hatasını kabul etti ve bir daha izinsiz asla bisiklete binmeyeceğine söz verdi.

O günden sonra Ali her hafta sonu ailesiyle birlikte ormana gitti. Her gittiğinde gözü ağaçlarda, gönlü dostunda olurdu. Ve çoğu zaman da küçük sincap Ceviz, bir daldan aşağı bakar, Ali'ye minik selamını verirdi.

Ali artık yalnızca doğayı seven bir çocuk değil, aynı zamanda gerçek bir dostluğun değerini bilen bir çocuk olmuştu.

Grup 1 “Çalikuşu”

Ali ile Ceviz: “Ormanda Doğan Bir Dostluk” Hikâye Kartı

Konu

Bir erkek çocuğu ile minik sincabın dostluğu

Ana fikir

Gerçek dostluk, yardım ve iyilik üzerine kurulur.

Olay / Durum

Ali'nin sincabı kartaldan kurtarması ve daha sonra sincabın da kaybolan Ali'ye yol göstermesi

Varlık kadrosu

Ali, babası, annesi, sincap, kartal

Yer - Zaman

Orman - Akşam vakti

KALPTEN GELEN DOĞRULUK

**SEVİNÇ TURGUT
YETER BİLEN ÇAKIR**

Yaz tatilinin sıcak bir sabahıydı. Mahallenin dar sokakları, kuş cıvıltıları ve çocukların neşeli sesleriyle dolup taşıyordu.

Beyaz başörtüsü, tatlı gülümsemesi ve sıcacık bakışlarıyla herkesin sevgilisi olan Hafize Nene, evinin mutfağında tezgâhın başındaydı. Elleriyle yufkayı açıyor, içini titizlikle hazırladığı peynirli harçla dolduruyor, nazikçe katlıyor ve birer birer tepsiye diziyordu. O nefis böreklerin kokusu, tüm mahalleye yayılarak çocukların midelerindeki gurultuları artırıyordu.

Hafize Nene, yaşına rağmen dimdik duruşuyla, yüzündeki ince çizgilerle hayatın bütün zorluklarına karşı direnmiş bir kadın gibiydi. Sıcak ve şefkat dolu gözleri, çocukların ona olan sevgisini daha da artırıyordu. Mahallede onun gibi biri olmasaydı sokakların neşesi eksik kalırdı.

Evlerinin önünde sarı saçları güneşin ışığında altın rengine bürünen, iri ela gözlü 10 yaşındaki Elif oturuyordu. Elif'in yüzünde her zaman tatlı bir tebessüm vardı ama içinde bazen endişe de taşıyordu.

Ailesiyle yeni taşındıkları bu mahallede arkadaş edinmek için biraz çekingen davranıyordu. Ancak Hafize Nene'yi ve onun yaptığı börekleri çok sevmişti. Her gün biraz daha çok arkadaş edindiği mahallede artık kendini daha rahat hissediyordu.

Elif'in yakın arkadaşı biraz daha utangaç olmasına karşın zeki ve çevik olan Can ise kısa kestirdiği koyu kahverengi saçları ve parlak kahverengi gözleriyle dikkat çekiyordu. Genellikle sessizdi ama oyunlarda ve okulda başarılı olmaya çok önem verirdi. Arada rekabet duygusu onu zorlayabilirdi, bu yüzden doğru kararlar vermekte zorlanıyordu.

Bir gün mahallede küçük ama önemli bir problem ortaya çıktı. Mahallenin en sevilen parkındaki eski salıncak kırılmıştı. Çocuklar oyun oynayacak yer bulamıyor, park sessizliğe bürünüyordu. Mahalleli, çocukların tekrar keyifle oyun oynamaları için yeni bir salıncak alınmasına karar verdi. Ancak bunun için para toplanması gerekiyordu.

Toplantı sırasında Hafize Nene, çocuklara bir fikir verdi:
– Sizler de katkıda bulunmak ister misiniz? Ben size yardımcı olurum. Siz benim böreklerimi satarsınız, böylece kendi paranızı kazanır ve para toplamaya katkıda bulunursunuz, dedi gülümseyerek.

Elif ve Can bu fikre bayıldı. Böylece çocuklar, Hafize Nene'nin mutfağında buluşup börek yapmaya başladılar. Elif hamuru açarken Can iç harcını hazırlamak için peynirleri ufalıyordu.

Hafize Nene onlara yavaşça tariflerini verdi, sabırla her adımı gösterdi. Günler geçtikçe çocuklar börek yapmayı öğrendi ve mahallede satmaya başladılar. Böreklerin mis gibi kokusu ve lezzeti herkesin ilgisini çekti. İnsanlar börekleri severek aldılar ve çocuklara destek oldular.

Börekleri satarken Can'ın aklında bir düşünce belirdi. Böreklerin fiyatını müşteriye fazla söyleyip daha fazla para almayı düşündü. “Kimse fark etmez.” diye geçirdi aklından. Bir müşteriden 5 lira alması gerekirken 10 lira aldı. O an içi rahat değildi ama kazandığı fazla parayı düşününce kendine haklı mazeretler bulmaya çalıştı. Elif ise dürüstlüğünden vazgeçmedi. Her müşteriye doğru fiyatı söyledi ve gülümseyerek börekleri sundu.

Bir süre sonra börekleri alanlar kendi aralarında konuşurken fiyat farklılığını fark edenler oldu. Gelip nedenini sorduklarında kimseden net bir cevap alamadılar. Can konuşulanları duyup oralı olmamaya çalışsa da yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Üzülmüştü. Sonunda cesaretini topladı ve gerçeği saklamadan “Fazla para aldım, özür dilerim, Size fazladan aldığım paraları iade etmem lazım.” dedi başı öne eğik.

Hafize Nene, Can'ın omzuna dokunarak:

– Evladım, doğruyu söylemek en zor olan şeydir. Ama aynı zamanda en güzel ve en onurlu davranıştır. Dürüstlük insanın kalbini rahatlatır ve güveni artırır, dedi. Can gözlerinden süzülen yaşlarla:

– Bundan sonra hep dürüst olacağım, dedi.

Böylece Elif ve Can, diğer çocuklarla birlikte toplanan parayla mahallenin parkına yeni ve sağlam bir salıncak yaptırdılar. Parkın neşesi geri geldi. Çocuklar oyunlar oynadı, güldü, eğlendi. O yaz mahallede sadece yeni bir salıncak değil, sevgi, güven ve dürüstlük de büyüdü ve herkes çok iyi biliyordu ki: “Dürüstlük, her zaman kazanır.”

Grup 2 “Veriden Söze” “Kalpten Gelen Doğruluk” Hikâye Kartı

Konu	Dürüstlük
Ana fikir	Dürüst olan her zaman kazanır.
Olay / Durum	Can'ın börek satarken fazla para alması, sonra pişman olup itiraf etmesi üzerine Hafize Nene'nin çocuklara öğüt vermesi
Varlık kadrosu	Hafize Nene, Elif, Can ve mahalledeki diğer çocuklar
Yer - Zaman	Mahalle - Yaz tatili

SEVİM'İN BAHARI

Hilal TAMTÜRK
Neriman KAPLAN

İlkbahar mevsimi, okulun bahçesine sihirli bir dokunuş yapmış gibiydi. Toprak, kış mevsiminin ardından yeniden nefes almaya başlamış, rengârenk laleler, nergisler ve papatyalar yeşil çimenlerin arasından boy göstermişti. Kuşlar sabahın ilk ışıklarıyla cıvıldaşarak güne neşe katarken okulun dört bir yanında baharın getirdiği tazelik hissediliyordu. Öğrenciler teneffüslerde oyunlar oynuyor, ağaçların gölgesinde gülüşmeler yankılanıyordu ama bu huzurlu atmosferin içinde biri, kendini o coşkunun dışında hissediyordu: Sevim.

Sevim; sessiz, içine kapanık ama gözlerinden zekâ fışkıran bir kızdı. Gözlükleri kalın çerçeveliydi ve diş telleri gülüşüne küçük bir gölge düşürüyordu. Oysa Sevim'in kalbi, çevresine ışık saçabilecek kadar sevgi doluydu fakat okulda bunu görebilen pek az kişi vardı.

Sınıfın en popüler çocuğu Ahmet Sevim'deki bu cevheri görmüyor üstelik onu sık sık üzüyordu. Ahmet arkadaş çevresinde nüktedan, şakacı ve eğlenceli biri olarak bilinse de zaman bu eğlence başkalarının canını yakacak şekilde sertleşirdi ve ne yazık ki Ahmet'in bu dönemdeki hedefi de Sevim olmuştu.

Ahmet, Sevim'in gözlüklerini ve diş tellerini alay konusu yapıyor, onu taklit ederek sınıfta kahkahalar toplamaya çalışıyordu. Öğrenciler kimi zaman gülmekten kendilerini alamasa da içten içe rahatsızlık duyanlar da vardı ama hiçbiri bunu dile getirecek cesareti gösterememişti. Sevim ise her seferinde başını eğip sessizce uzaklaşıyordu onunla alay edildiğinde. Onun sessizliği bir zayıflık değil, aksine sabrın ve içsel gücün bir göstergesiydi.

Sevim'in iç dünyasındaki zenginliği görebilen nadir kişilerden biri de yan sınıftan arkadaşı Defne idi. Defne de Ahmet'in üzdüğü çocuklardan biriydi. Bu yüzden Sevim'i çok iyi anlayabiliyordu. Teneffüslerde onun yanına oturur, bazen birlikte kitap okurlar, bazen çiçeklerin isimlerini birbirlerine sorarlar bazen de sadece sessizce etrafı izlerlerdi. Defne, "Senin kalbin, bahar gibi Sevim. Her zaman yenileniyor, çiçek açıyor. Bunu bir gün herkes görecek." derdi ona.

Bir gün sınıfta yaşanan bir olay her şeyi değiştirdi. Ahmet, Sevim'in masasının önünde durmuş, onun konuşma tarzını taklit ederken Yasemin Öğretmen ansızın içeri girdi. Sınıftaki kahkahalar bir anda yerini derin bir sessizliğe bıraktı.

Yasemin Hanım bakışlarını Ahmet'e çevirdi. Sessiz ama anlam dolu bir bakıştı bu. Ders işlemeye başlamadan önce göz ucuyla da Sevim'in yüzüne baktı. Küçük bir kızın iç dünyasındaki fırtınayı o anda tüm kalbiyle hissetmişti.

O gün derste Yasemin Öğretmen konuyu değiştirdi. “Çocuklar! Bugün farklılıklarımız hakkında konuşacağız. Hepimizin birbirinden farklı yönleri var ve bu bizi özel kılıyor.” Ardından çocuklardan, sırayla, kendilerini farklı hissettikleri bir özelliği paylaşmalarını istedi. Ahmet de dâhil herkes bu sohbe katıldı.

Yasemin Hanım, Ahmet’e doğrudan sorular sordu. “Sence seni özel yapan ne?” diye sorduğunda Ahmet ilk kez bu kadar duraksadı. “Ben... mizah anlayışım, esprilerim diyebilirim.” dedi. Yasemin Öğretmen hafifçe gülümsedi: “Peki bu yeteneği başkalarını üzmeden kullanmak mümkün mü sence?”

Ahmet bir an düşündü. Bu durumu ilk defa düşünüyordu. Yaptığı şakalarla, söylediği sözlerle karşısındaki herhangi birini üzmüş olabilir miydi...

Dersin sonunda Yasemin Öğretmen onlara küçük bir ödev verdi. “Her biriniz, sınıf arkadaşlarınızdan biri hakkında, onun güçlü yönlerini anlatan kısa bir yazı yazacaksınız. İsmi gizli kalacak ama ben okuyacağım.” dedi yüksek sesle... Bu ödevin, çocukların empati kurmalarını sağlamasını umuyordu. Ertesi hafta Sevim’in masasının üzerine renkli bir kâğıt bırakıldı. Kâğıtta el yazısıyla şu cümleler yazılıydı:

“Bence Sevim çok cesur. İnsanlar ona haksızlık ettiğinde bile asaletini ve terbiyesini bozmuyor. O gerçek bir lider.”

Sevim yazının sahibini tahmin edemese de çok mutlu olmuştu. İlk defa gerçekten sınıfından birileri ondaki güzellikleri fark etmişti.

Birkaç gün sonra Ahmet, Sevim'e yaklaşarak çekingen bir şekilde söze başladı: "Sevim... sana yaptıklarım için gerçekten üzgünüm. Seni kırmak istememiştim. Saçmaydı, beni affedebilir misin?"

Sevim önce biraz şaşırıldı. Ardından gözlüklerinin arkasında samimi bir gülümseme belirdi. "Affettim." dedi ve ekledi: "Ama bir şartla... Kırmış olabileceğin diğer arkadaşların da olabilir. Araştır ve hepsinin gönlünü al..."

Ahmet bu cevabı beklememişti ama içten içe memnun olmuştu. İçinde bir ferahlık ve tarifi zor olan bir huzur vardı. Artık gerçekten değişmeye başlamıştı. Bu değişimden de oldukça memnundu.

İlkbaharın sonlarına doğru okulda bir bilim projesi yarışması düzenlendi. Sevim ve Defne “Mevsimlerin Döngüsü ve İlkbaharın Canlanması” adlı projeleriyle yarışmaya katılma kararı almışlardı. Ekibe Ahmet’i de davet etmek istediler. Ahmet bu teklif karşısında duygulandı ve memnuniyetle ekipte yer alacağını söyledi. Takım kaptanı olarak Sevim’i seçtiler.

Sunum günü geldiğinde arkadaşları mutluluktan gözleri parlayan Sevim’i izliyordu. Hâlâ aynı gözlük ve diş tellerine sahip olan Sevim artık iki sıkı dost da kazanmıştı. O konuşurken arkadaşları hayranlıkla onu izliyorlardı. Sunum bittiğinde büyük bir alkış tufanı koptu salondan. Jüri etkilenmişti. Projeyi birinci ilan edildiğinde üç arkadaş mutluluklarını sınıf arkadaşlarıyla paylaştılar.

Ödül töreninde öğretmenleri ile Ahmet ve Defne de vardı sahnede. Sınıf arkadaşları daha coşkuyla alkışladılar proje ekibini. Bu alkış bir gösteriş değil, bir takdirdi.

Sevim ve ekibi sadece akademik bir başarı kazanmamış, aynı zamanda görünüşün ardındaki değer fark edilmesini sağlamış ve arkadaşlarına gerçek cesaretin ne olduğunu göstermişti.

Yasemin Öğretmen, sınıfının bu dönüşümünü gururla izledi. “Bazı dersler müfredatta yoktur.” dedi yanındaki arkadaşına. “Ama bir insanın kalbine dokunursan en kalıcı öğrenmeyi sağlamış olursun.” dedi arkadaşı gülümseyerek...

Grup 3 “Çalışkan Arılar” “Sevim’in Baharı” Hikâye Kartı

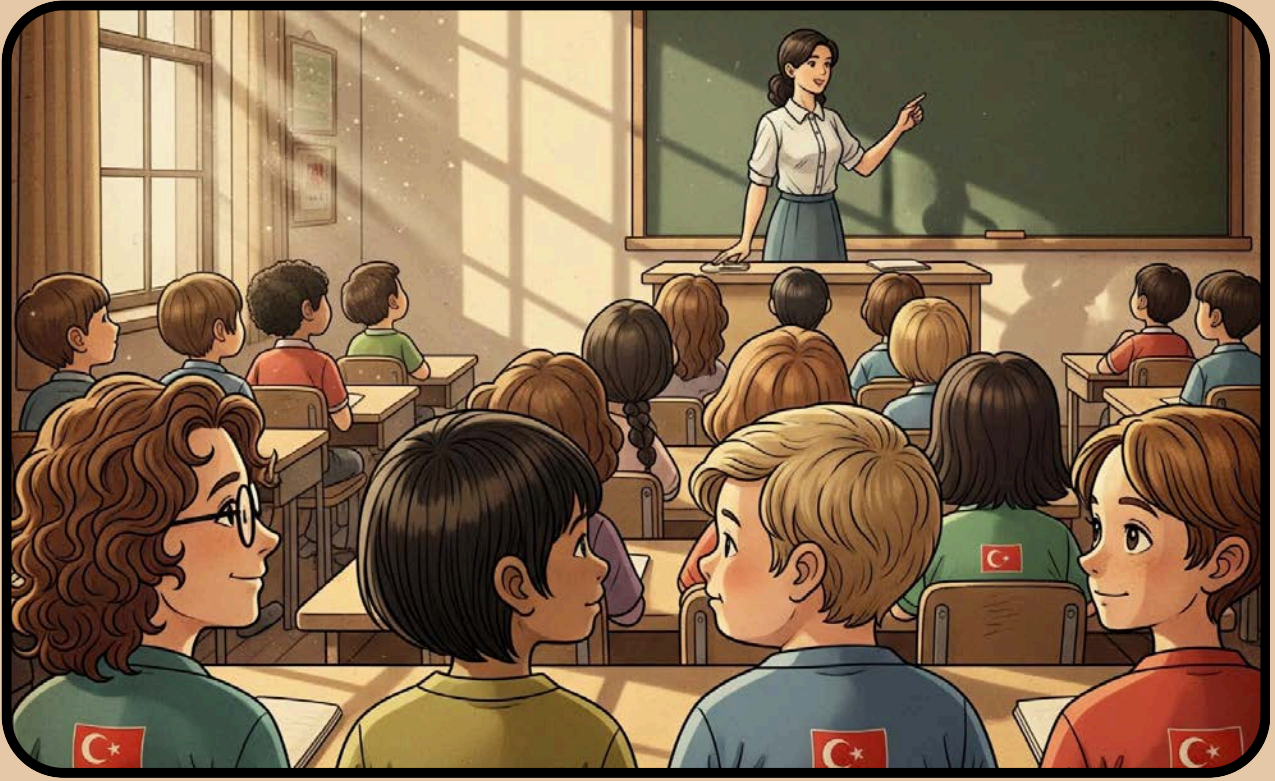
Konu	Akran zorbalığı
Ana fikir	İnsanları dış görünüşüne göre yargılamamalıyız.
Olay / Durum	Ahmet’in Sevim’in dış görünüşü ile dalga geçmesi ve sonunda pişman olması.
Varlık kadrosu	Sevim, Ahmet, Defne, Yasemin Öğretmen
Yer - Zaman	Okul - İlkbahar

TEKNOFEST YOLCULUĞU

Yasin ÖZTÜRK
Ömer YİĞİT

Mart ayının başıydı. Ankara Anadolu Ortaokulu 6/B sınıfında öğrenciler büyük bir heyecan içindeydi çünkü Teknofest yarışması için okul çapında bir proje geliştirme süreci başlamıştı. Öğretmenleri, sınıfa girer girmez haber vermişti:

– Çocuklar, bu yılki Teknofest temasını duyuruyorum: “Milli Teknoloji Hamlesi” Vatanımız için üretecek, düşünecek, başaracağız! Sınıfta bir uğultu yükseldi. Kimileri heyecanlandı, kimileri ise endişeliydi. Ömer, Yasin, Yunus ve Emre ise göz göze gelip hafifçe gülümsediler. Bu dört arkadaş, her zaman bir şeyleri birlikte yapmayı severlerdi.

Ömer, hayal kurmayı ve araştırmayı severdi. Yasin, çalışkan ve kararlıydı. Yunus, detaylara dikkat eden sabırlı bir öğrenciydi. Emre ise her zaman pozitif düşünen, azimli bir çocuktur. Bu dört arkadaş hemen bir ekip kurdu.

- Bir fikir bulmalıyız, dedi Yunus.
- Hem vatanımıza faydalı hem de farklı bir şey olmalı, dedi Emre.

Birkaç gün süren tartışmalardan sonra karar verdiler: Deprem anında telefon sinyalleri olmadan bile çalışan bir “acil durum iletişim cihazı” tasarlayacaklardı.

Hemen çalışmaya başladılar. İlk olarak iş bölümü yaptılar. Yasin ve Ömer teknik kısım araştırmalarını yaparken Yunus ve Emre tasarım kısımlarına yoğunlaşmıştı ama işler düşündükleri kadar kolay değildi. Devreler çalışmıyor, yazılım hata veriyor, bazen fikirleri bile başkalarının projelerine benziyordu. Bazen Yasin öfkeleniyor, bazen Yunus üzülüyordu.

Yakın çevreleri onları her karamsarlığa düştüklerinde motive ediyorlardı.
– Unutmayın, inananlar pes etmez! diyordu Emre'nin anneannesi Neriman Teyze.

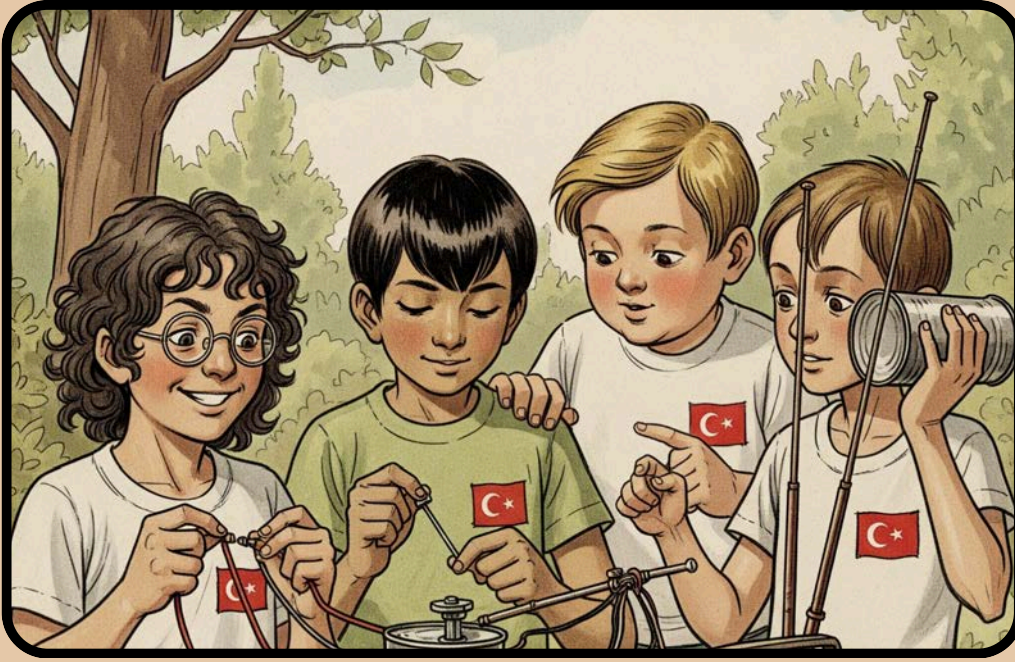
– Bu vatan için çalışan yılmaz, yıkılmaz! diye ekliyordu.

Öğretmenleri her zaman yanlarındaydı. Fen bilimleri ders öğretmeni Çağrı, onlara hem bilimsel destek veriyor hem de moral oluyordu.

– Sizin gayretiniz bu ülkenin yarınlarını aydınlatacak, diyordu.

Teknoloji dersi öğretmenleri Hüseyin ise şöyle diyordu:

– Sadece kazanmak değil, inanmak ve üretmek önemlidir. Siz bu ruhla hareket etmelisiniz. Gurur duyuyorum sizinle.

Arkadaşlarından bazıları karamsardı:

- Ya seçilmezse projeniz?
- Bu kadar çabaya değmez, kazanamazsınız...

Ama bu sözler onları yıldırmadı. Çünkü onlar kendilerine güveniyor ve başaracaklarına inanıyorlardı. En büyük destekleri ise ailelerinden geldi. Yunus'un dedesi şöyle demişti:

- Evladım, bu vatan kolay kurulmadı. Sen de şimdi üret, çalış, katkı ver!

Aylar süren emek sonunda büyük gün geldi çattı. Projeleri Teknofest'te sergilendi. Jüri, çocukların oluşturduğu sistemi incelediğinde çok etkilendi çünkü bu sistem, afet bölgelerinde iletişimin kesilmesini engelleyerek insan hayatını kurtarma noktasında tüm insanlığa hizmet edecek bir çalışmaydı.

O büyük an geldi. Jüri dereceye giren yarışmacıları açıklamaya başladı. İlk üçe girebilme hevesindeydiler. İlk olarak yarışma üçüncüsü açıklandı sonar yarışma ikincisi. Ömer, Yasin, Yunus ve Emre birbirlerine bakarak heyecan, umut ve karamsarlığı aynı anda yaşıyordu. En son yarışma birincisi açıklandı . Ömer, Yasin, Yunus ve Emre'nin takımı, Teknofest yarışmasında birinci oldu! Önce duyduklarına inanamadılar bir an dondular ve kaldılar, sonra ise sevinçten havalara zıpladılar. Tüm katılımcılar onları alkışladı, öğretmenleri ve aileleri gururla gözyaşlarını tuttu. Bu küçük zihinler tüm yakınlarına bir gerçeği kanıtladı:

Başarı; önce inanmak, sonra çok çalışmakla kazanılır ve vatan sevgisiyle yapılan her iş, sonunda mutlaka karşılık bulur.

Grup 4 “Anadolu” “Teknofest Yolculuğu” Hikâye Kartı

Konu	İnanmak ve çalışmak
Ana fikir	Başarıya ulaşmak için çalışmak ve inanmak gerekir.
Olay / Durum	6. sınıf öğrencilerinin Teknofest yarışmasına katılmaları
Varlık kadrosu	Ömer, Yasin, Yunus, Emre, öğretmen, aileler, dede, sınıftaki diğer çocuklar
Yer - Zaman	Ankara Anadolu Ortaokulu - Mart ayı

İYİ GÜNDE ARKADAŞLIK KÖTÜ GÜNDE DOSTLUK

Elif ÖZTÜRK KORKMAZ
Emre POYRAZ

Güneş, okul bahçesinin yanındaki ağacın yaprakları arasından içeri süzülüyordu. Sonbaharın serin ama aydınlık havası, çocukların neşeli seslerine karışıyordu. Arda; sırtında çantası, yanında arkadaşlarıyla hızlı adımlarla okul kapısından içeri giriyordu.

O gün her okul günü gibi her Şey güzel ve eğlenceli geğiyordu. Arda ve arkadaşları derslerini dikkatli bir Şekilde takip ediyor ğretmenlerinin sorduğu sorulara büyük bir özenle cevap veriyorlardı. Zaman ilerledikęe öğretmenleri beslenme saatinin geldiğini fark etti ve ara verme zamanının yaklaŐtıęını öğrencilerine duyurdu.

Teneffüs zili çaldı. Sınıf bir anda hareketlendi. Herkes beslenme çantalarını alıp sırasının üzerine koydu.

Arda da etrafına bakındı önce ve birden yüzü düştü. Beslenme çantasını evde unuttuğunu hatırladı. Karnının hafifçe guruldamasını hissetti ve yutkundu. Daha kötüsü, arkadaşlarının yanında eli boş kalmış olmasıydı. Yan sıradaki en yakın arkadaşı Ali'ye döndü. Ali olanlardan habersiz beslenme kutusunu açmış, keyifle sandviçinden bir ısırık alıyordu.

Arda cesaretini topladı ve Ali ile konuşmaya çalıştı: “Ali, bugün beslenmemi evde unutmuşum. Sandviçinden birazını benimle paylaşır mısın?”

Ali başını bile kaldırmadan, “Yeterince yok, üzgünüm.” dedi ve yemeğine devam etti. Arda, Ali’nin çantasında iki sandviçinin olduğunu görebiliyordu. Neden kendisiyle paylaşmıyordu? İçi burkulmuştu.

Arda sessizce yerine oturdu. Karnı açtı ama kalbi daha çok acımişti. Tam o sırada yumuşak bir ses duydu: “Merhaba Arda”

Yanına Aslı geldi. Aslı elinde rengârenk bir beslenme kutusu tutuyordu. Yanına oturdu ve kutusunu açtı. İkiye bölünmüş sandviçler, birkaç salatalık dilimi, bir kek ve iki küçük meyve suyu.

“Annem iki meyve suyu koymuş, biri senin olabilir.” dedi Aslı gülümseyerek “Sandviçi de paylaşabiliriz.” diye ekledi. Arda'nın gözleri parladı. Aslı'nın sıcak gülümsemesi, güneş ışığı gibi içini ısıtmıştı.

O gün Arda çok önemli bir Şey ğrenmiŐti: Arkadaş başka idi, dost başka. Pek çok arkadaşı olabilir di ama dost onlardan da ayrı bir yerdeydi. Herkesle arkadaşlık kurabilirdi ama herkesle dost olamazdı. Arda için o günden sonra “dostluk” kavramına karşı bir farkındalık oluŐmuŐtu. Dostluğun önemini fark etmeye başladı.

Dost yalnızca onunla birlikte glen, eğlenen değil; zor zamanlarında da yanında oldu. Bu sebeple Arda, dostlarının kıymetini daha çok bileceğine dair kendi kendine söz verdi.

Grup 5 “Baykuşlar”

“İyi Günde Arkadaşlık, Kötü Günde Dostluk”

Hikâye Kartı

Konu	Arkadaşlık
Ana fikir	Arkadaşlık zor günde belli olur.
Olay / Durum	Arda'nın okula beslenme götürmeyi unutması sayesinde arkadaşları arasında gerçek dostlarını fark etmeye başlaması
Varlık kadrosu	Arda, Aslı, Ali
Yer - Zaman	Okul - Güneşli bir sonbahar günü

ORMANIN GİZLİ KAHRAMANI

Ayhan ÇIRAKOĞLU
Engin YILMAZ

Bir zamanlar büyük bir ormanın derinliklerinde tüm hayvanların bir araya geldiği bir köy vardı. Bu köyde her gün yeni maceralar yaşanır, dostluklar pekişir ve bazen de sorunlar çözüldü. Ormanın en küçük ve en meraklı sakini ise ufak bir sincap olan Tüyçik'ti. Tüyçik her sabah erkenden kalkar, ormanın dört bir yanını keşfetmeye çıkardı.

Bir gün, Tüyçik ormanın en uzak köşesine gitmeye karar verdi. Orada uzun zamandır kimsenin uğramadığı gizemli bir mağara olduğuna dair söylentiler duymuştu. Birkaç gündür süren rüzgarlı ve yağmurlu hava sakinleşmiş görünüyordu. Mağarayı bulmak için yola çıkabilirdi artık.

Mağaranın kapısına vardığında Tüychik içeriden gelen tuhaf sesler duydu. Korksa da cesaretini toplayarak içeri girdi. İçeride bir grup küçük hayvanın mağaraya sıkıştığını gördü. Karşılaştıkları fırtına sırasında sığınmak için mağaraya girmişlerdi ama şimdi dışarı çıkamıyorlardı.

Tüychik onlara yardım etmeye karar vererek köyüne geri döndü ve durumu arkadaşlarına anlattı. Arkadaşı Tavşan Pofuduk, “Ormanın yaşlı bilgisi Baykuş Bilge’ye gitmeliyiz! O bize nasıl yardım edebileceğimizi söyleyebilir.” dedi. Bunun üzerine Tüychik ve Pofuduk, Baykuş Bilge’yi bulmak için yola koyuldular.

Baykuş Bilge'nin yuvasına ulaştıklarında durumu ona da anlattılar. Bilge, "Birlikte çalışarak bu sorunu çözebiliriz. Herkesin yeteneklerini birleştirmesi gerekiyor." dedi ve bir plan hazırladı.

Planlarına göre "Kocaayak" ismiyle tanınan arkadaşları ayı ve "Fırtına" olarak anılan çitadan da yardım almaları gerekiyordu. Çünkü her ikisi de kendi alanlarında en iyi özellikleri taşıyorlardı.

Plan doğrultusunda arkadaşları güçlü ayı, mağaradan çıkan yolu açarken hızlı çita ise içerideki hayvanlara yiyecek ve su taşımaya başladı. Tüychik ve Pofuduk ise mağarada sıkışan hayvanlara moral vermek için şarkılar söylediler ve onlarla oyunlar oynadılar.

Sonunda bütün hayvanlar birleşerek mağarayı güvenli bir şekilde açmayı başardılar. Sıkışan hayvanlar dışarı çıkınca herkes büyük bir sevinçle birbirine sarıldı. Tüychik cesaret, girişim ve yardımlaşmanın böyle durumlarda ne kadar önemli bir rol oynadığını fark etti. O günden sonra tüm köyde cesareti ve yardımlaşmasıyla tanındı.

Bu olay, ormandaki herkese zor durumların üstesinden gelmek için umutsuzluğa kapılmamaları gerektiğini gösterdi. Çünkü birlikte çalışarak aşamayacakları hiçbir engelin olmadığını öğrenmişlerdi. Tüyçik ve arkadaşları bu maceradan aldıkları dersle ormanın gerçek kahramanları oldular.

Grup 6 “Adsız Kahramanlar” “Ormanın Gizli Kahramanı” Hikâye Kartı

Konu	Hayvanların kahramanlığı
Ana fikir	Birlikten kuvvet doğar.
Olay / Durum	Mağaraya sıkışan hayvanların kurtarılması
Varlık kadrosu	Sincap, ayı, çita, bilge baykuş ve yavru hayvanlar
Yer - Zaman	Orman - Zaman birkaç günlük bir süreci içermektedir.

IŞIK YILI MACERALARI

SONGÜL YAMANOĞLU
BÜŞRA KABLAN

Işık yıllarının ötesinde, derin uzayın sessizliğinde İbiş ve Memiş'in maceraları başlamıştı. Memiş, siyah gözleri ve siyah saçlarıyla kısa boylu bir astronottu. Hayalperest ruhu ve eğlenceli kişiliği, her anı bir serüven olarak görmesini sağlıyordu. İbiş ise göntü olarak değilse de karakter olarak tam tersiydi. Kırklı yaşlarının tecrübesiyle mantıklı ve zeki bir kişiliğe sahipti. Ama en önemlisi, nüktedanlığı ile her durumu bir şekilde eğlenceli hâle getirebiliyordu.

Bir gün, uzayın derinliklerine doğru bir görev için yola çıktılar. Galaksinin en uzak köşesinde esrarengiz bir sinyal almışlardı. Bu sinyal, Uzay Dedektifi'ne ait olabilirdi ve onun kaybolduğu yönünde ciddi endişeler vardı.

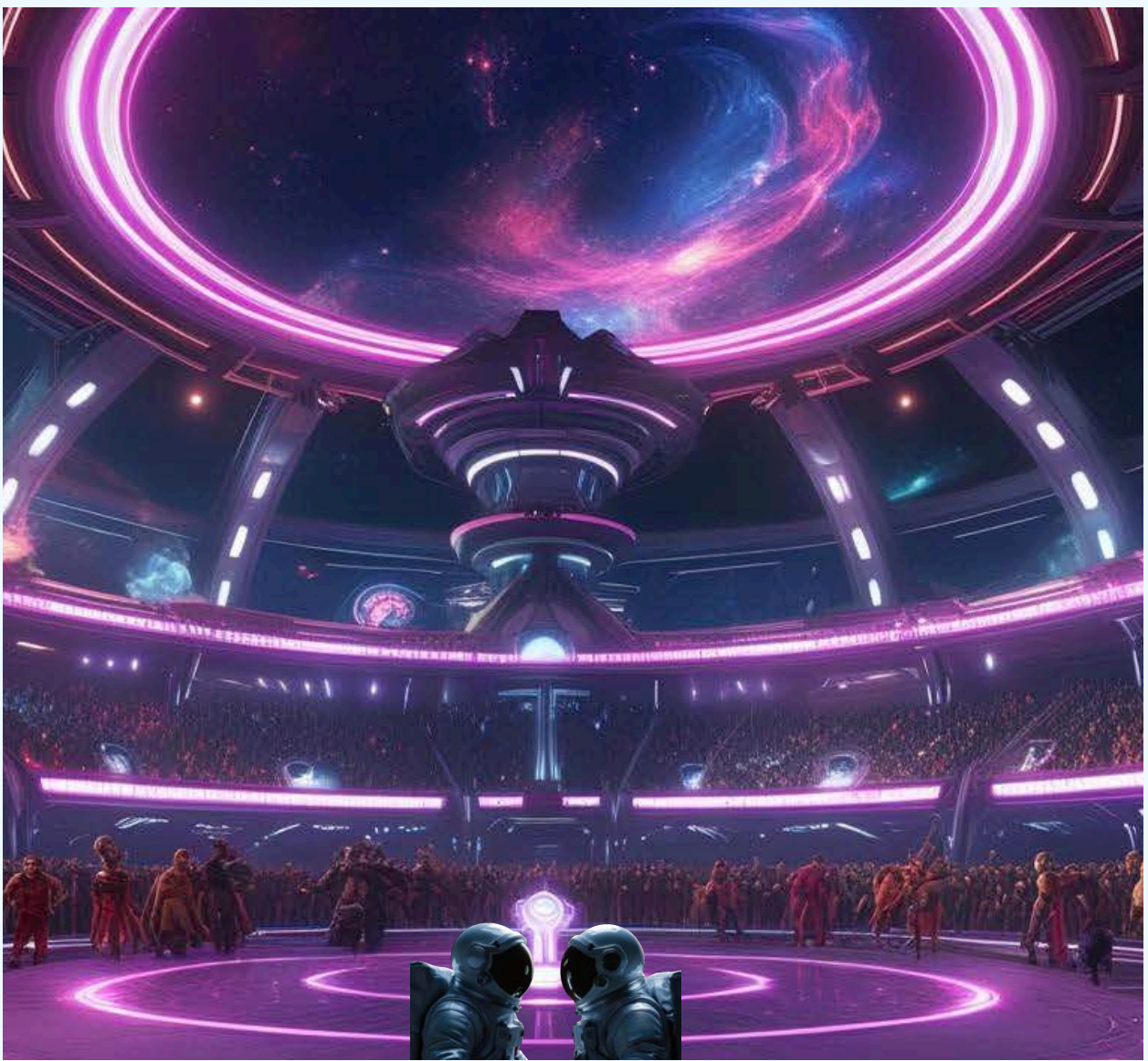

İbiş ve Memiş, uzay gemileriyle galaksinin öbür ucuna doğru ilerlerken aniden bilinmeyen bir gezegene çekildiklerini fark ettiler. Burada ışık hızında hareket eden ve şekil değiştirebilen uzaylılarla karşılaştılar. Uzaylılar, gelişmiş teknolojileriyle onları şaşkına çevirdi. Ancak asıl sürpriz, uzaylıların Uzay Dedektifi'ni kaçırmış olmalarıydı.

Uzaylıların lideri, gri tenli ve devasa gözlü bir varlıktı. Onlara dedektifin, evrenin dengesini tehdit eden bir sırrı çözdüğünü ve bu yüzden onu serbest bırakamayacaklarını söyledi. İbiş, mantıklı bir şekilde uzaylılarla iletişim kurmaya çalışırken Memiş'in hayal gücü bu zorluğun üstesinden gelmek için çalışıyordu.

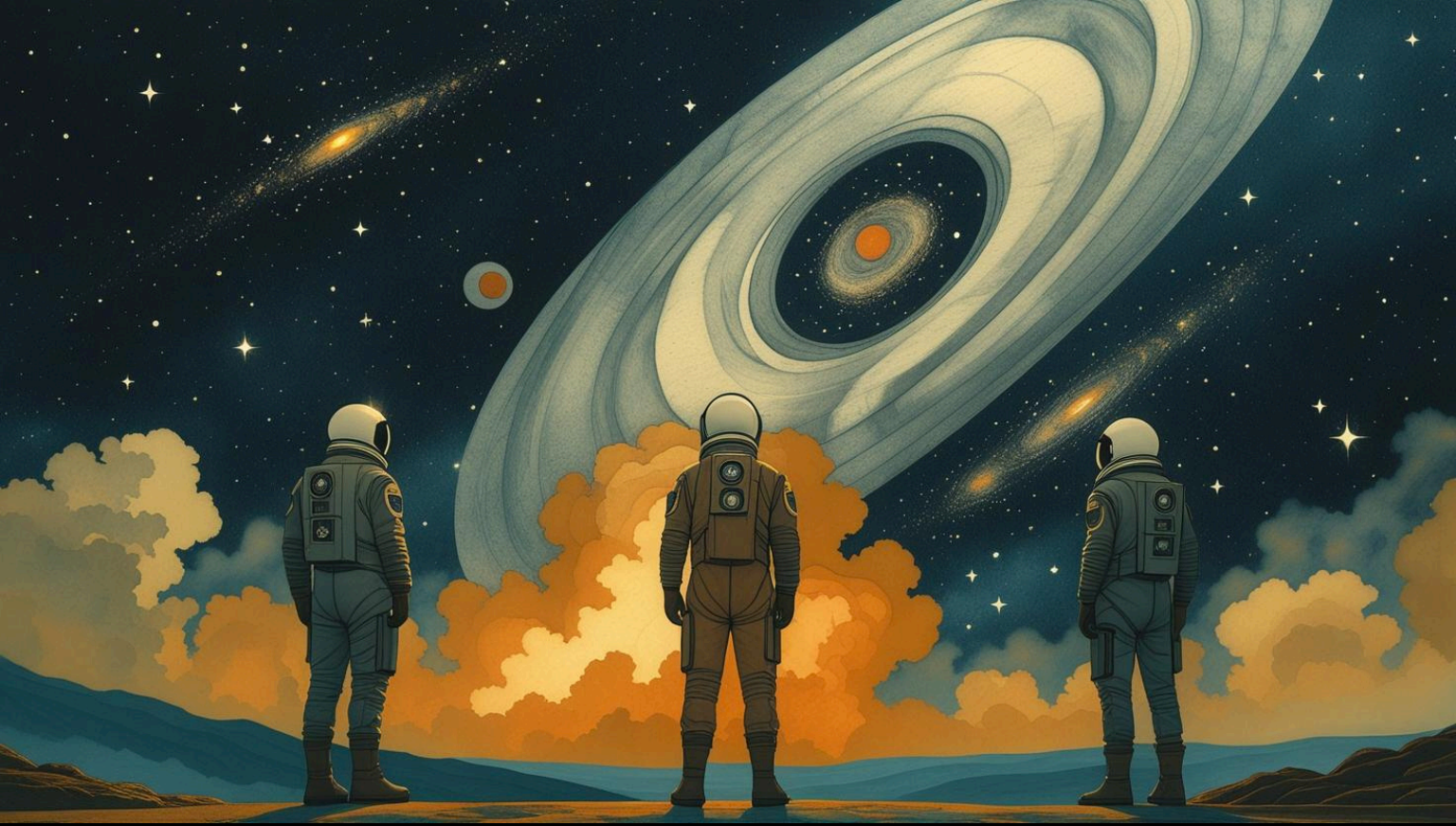
İbiş ve Memiş, dedektifi kurtarmak için bir dizi sınavdan geçmek zorunda kaldılar. İlk olarak uzaylıların ileri düzeydeki bir akıl oyunu olan “zihin labirentini” çözmeleri gerekiyordu. İbiş’in bilimsel zekâsı ve stratejik düşünme yeteneği burada ön plana çıktı. Labirenti başarıyla geçtiler.

İkinci sınav ise Galaktik Arena'da gerçekleşti. Burada Memiş'in hayal gücü ve eğlenceli kişiliği devreye girdi. Renkli bir dans gösterisi sergileyerek uzaylıları etkiledi ve bu sınavı da başarıyla tamamladılar.

Son sınav olan Işık Tüneli, onların cesaretini test ediyordu. Işık hızında hareket eden bir tünelde kendilerini kaybetmeden ilerlemeleri gerekiyordu. Birlikte çalışarak tünelin sonuna ulaştılar ve uzaylıların liderini etkileyerek dedektifi serbest bırakmalarını sağladılar.

Uzay dedektifi, serbest bırakıldıktan sonra İbiş ve Memiş'e minnettardı. Onların cesareti ve zekâsı sayesinde evreni tehdit eden sırrı güvenli bir şekilde saklayabileceklerdi. Uzaylılar da İbiş ve Memiş'in yeteneklerine hayran kalmışlardı ve onlara dostluk teklif ettiler.

Yolculuklarının sonunda İbiş ve Memiş, galaksinin kahramanları olarak geri döndüler. Bu macera, onların dostluklarını güçlendirdi ve evrenin ne kadar geniş ve gizemli olduğunu bir kez daha hatırlattı. Böylece bir ışık yılı boyunca süren bu macera, galaksinin derinliklerinde unutulmaz bir hikâye olarak tarihe geçti.

Grup 7 “Işık Saçanlar” “Işık Yılı Maceraları” Hikâye Kartı

Konu

İbiş ile Memiş’in uzay maceraları

Ana fikir

Birlik ve beraberlik olduğu sürece her şeyin üstesinden geliriz.

Olay / Durum

İbiş ile Memiş’in uzayda dedektifi kurtarmak için giriştiği maceralar

Varlık kadrosu

İbiş , Memiş, dedektif ve uzaylılar

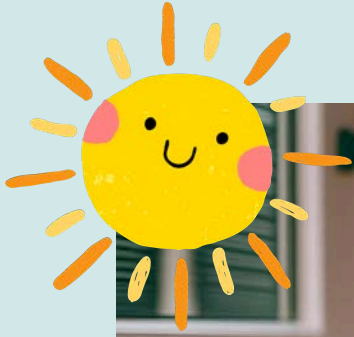
Yer - Zaman

Uzay - Işık yılı

ÇAĞAN'IN KASTAMONU GÜNLERİ

FERHAT TURAN
NAİM YÜCEL

Kastamonu yaz sıcağının altında sakince uyurken Şehit Şerife Bacı Öğretmenevi'nin küçük odasında minik bir kahkaha yankılandı. İki yaşındaki Çağan, sabahın ilk ışıklarıyla annesinin yanına kıvrılmış, burnunu yastığa gömmüşken birden gözlerini açmıştı. “Anneee, uyan!” dedi neşyle.

Babası çoktan hazırlanmış, çantasını omzuna takmıştı. Sabah saat 09.00’da başlayacak eğitime yetişmek için çıkmak üzereydi.

Çağan el salladı: “Bay bay baba, baba yapay zekâ öğrenmeye git!”

Babası gülerek eğildi, onu alnından öptü: “Akşam 10’da gelirim oğlum. Annenle güzel bir gün geçirin.” dedi.

Öğretmenevinin koridorları Çağın'ın oyun alanıydı. Annesiyle birlikte sabahları bahçeye çıkıyor, güvercinleri kovalıyor, bazen çimenlerin üstünde yuvarlanıyordu.

En çok da lobideki uzun koltukları seviyordu. Onlara tırmanıp “korsan gemisi” yapıyor, annesini geminin kaptanı ilan ediyordu. “Anne, bu gemi bizi çikolata ülkesine götürüyor, hazır mısın?”

Öğle uykusundan önce kitap saati vardı.
Annesi yanına oturur, valize tıktırılmış resimli kitaplardan birini seçerdi. Çağan en çok “Ayıcık Berke”yi severdi. Çünkü tıpkı onun gibi küçük ama meraklıydı.

Saatler geçip de Kastamonu yavaş yavaş serinliğe büründüğünde herkes gibi Çağan da annesiyle dinlenmeye çekilmişti. Gün boyu oyun oynamış, annesiyle parkta gezmiş, hatta bir keresinde çorba döküp kıyafet değiştirmişti. Akşam saat 21.45 sularında yorgunluktan gözlerini kapatır gibi oldu ama babasının ayak seslerini duyduğu anda doğruldu kanepeden. Kapı açılır açılmaz koşup babasına sarıldı: “Yapay zekâ bitti mi baba? Güzel miydi?” Babası onu kucağına alırken gülümsedi ve: “Senin kadar güzel olmasa da güzeldi be Çağan.” Bunun gibi her akşam o günün kritiği yapıldı.

Bir hafta hızla geçti. Babasının eğitimi bittiğinde Çağan'ın da öğretmenevindeki günleri sona ermişti. Ayrılık vakti gelip çattı. Otobüse binmeden önce çalışan ablalar geldi, Çağan'a sarıldı. “Sen buranın en tatlı misafiriydin.” dediler. Çağan başını öne eğip gülümsedi: “Ben büyüyünce Kastamonu’ya tekrar geleceğim!” dedi.

O artık sadece iki yaşındaki bir çocuk değildi; Kastamonu anıları olan küçük bir seyyah olmuştu.

Grup 8 “İkisi Bir Arada” “Çağın’ın Kastamonu Günleri” Hikâye Kartı

Konu	Küçük çocuğun, babasının eğitimi sırasında Kastamonu’da geçirdiği neşeli ve anlamlı bir haftalık tatil süreci
Ana fikir	Çocuklar için en sıradan günler bile keşif ve oyun dolu unutulmaz anılara dönüşebilir.
Olay / Durum	Çağın’ın, anne ve babasıyla Kastamonu’ya gelmesi ve bu süre içinde yaşadığı küçük ama anlamlı maceralar
Varlık kadrosu	Çağın, anne, baba, güvercinler, çalışanlar
Yer - Zaman	Kastamonu Şehit Şerife Bacı Öğretmenevi Yaz mevsimi

ZAMAN DEFTERİ

GÜLBAHAR TAKIR
SONGÜL ELBAŞ

Derin, 7 yaşında bir öğrenciydi. Zeki ve hayal gücü genişti ama kitaplara karşı hiçbir ilgisi yoktu. Kitaplar ona göre sıkıcıydı. Sayfalarca yazı okumak yerine oyun oynamayı, videolar izlemeyi tercih ediyordu. Okuldan verilen kitapları genellikle çantasının dibinde unuttur, çoğu zaman tek bir sayfasını bile çevirmeden geri götürürdü.

Bir gün, yağmurlu bir öğle arasında teneffüste sıkıldığı için okulun eski kitaplık bölümüne gitti. Burası kimsenin uğramadığı, toz kokusuyla dolu, sessiz ve ürkütücü bir odaydı. Raflar yıllardır yerinden kıpırdamamış gibiydi. Tam geri dönmek üzereyken bir kitap, dikkatini çekti. Diğerlerinden farklıydı. Siyah deriyle kaplanmıştı ve kapağında altın harflerle şu yazı parlıyordu:

“Zaman Defteri – Sadece Gerçek Meraklılara Açıktır”

Derin önce aldırış
etmedi. Ama tam dönüp
giderken kitap hafifçe
titredi ve kapağı aralandı.
Sayfalardan ışık sızdı.
İçinden derin, yankılı bir
ses yükseldi: “Bir sayfa
oku... bir dünyayı keşfet...”

O anda Derin’in içinde tarifsiz bir merak uyandı. Titreyen elleriyle kitabı aldı, çantasına koydu ve eve gittiğinde hemen odasına çekildi. Yağmurun sesi camda tıp tıp vururken ilk cümleyi okumaya başladı ve olan oldu. Yatak sallandı. Duvarlar dönmeye başladı. Her şey kararırken göz kamaştırıcı bir ışık patladı.

Gökyüzünde kuşlar değil, kanatlı kitaplar uçuyordu. Renkli, ışıklı sayfalar gökyüzünde süzülüyordu. Karşısına uzun, kıvrık boynuzları olan dev bir ejderha çıktı. Gözleri yaşlı, ama bilgeydi. Sırtında kitaplardan yapılmış bir zırh vardı. Derin korkudan bir adım geri çekildi ama ejderha yumuşak bir sesle konuştu:

"Benim adım Okuros. Burası Bilgelik Ormanı. Bu dünyaya sadece gerçek okuyucular geçebilir. Her kitap seni başka bir dünyaya taşır, her kelime seni daha güçlü kılar. Ama buradan çıkmak istiyorsan "bilgelik anahtarı" nı bulmalısın."

Okuros'un rehberliğinde Derin, üç görevi tamamlamak zorundaydı. Her görev, bir kitabın içinde gizliydi.

1. Görev – Fısıldayan Labirent

İlk görev, bir labirentin içindeydi. Labirent, eski masallardan oluşuyordu ve yolları yalnızca doğru kitap cümlelerini bilenler bulabiliyordu.

Derin doğru kelimeleri düşündükçe yollar aydınlanıyordu. Yanlış bir cevap verdiğinde yollar kararıyor, sis bastırıyordu.

Burada Mira adında konuşan bir kediyle tanıştı. Mira, zaman defterinin koruyucularından biriydi. Derin'e rehberlik etti, bilmece sordu, ipuçları verdi. Onunla birlikte labirentin merkezine ulaştılar ve ilk bilgelik kristalini buldular.

2. Görev – Sessiz Göl

İkinci görevde Derin, gökyüzüyle yansıyan bir gölün üzerine yürüdü. Bu göl, insanların unuttuğu kitapların gözyaşlarından oluşuyordu.

Her damlası bir hikâyeyi içeriyordu. Ancak gölün üstünden geçebilmek için her adımda bir kitap karakterini tanımalı, onun dersini hatırlamalıydı.

Burada Derin; cesur bir prenses, korkusunu yenen bir fare ve dostlukla kötülüğü yenen bir ejderha ile karşılaştı. Her biri, Derin'e kitapların sadece bilgi değil, duygu da öğrettiğini anlattı.

3. Görev – Okuros'un Sırrı

Son görevde Derin, Okuros'un yaşadığı Bilgelik Mağarası'na geri döndü. Ama mağara karanlıktı. Ejderha hafızasını kaybetmişti. Onu yeniden uyandırmak için Derin, öğrendiği tüm hikâyeleri anlatmaya başladı.

Masallar, destanlar, şiirler... Her kelimeyle mağara aydınlandı. Okuros'un gözleri parladı. Sonunda Derin'e gülümsedi:
"Sen artık bir okuyucu değil, bir anlatıcısın. Artık kelimeler senin silahın, hikâyeler senin pusulan."

Çok geçmeden son anahtar parladı.

Dönüşüm ve Değişim

Derin, kendini bir anda yatağında buldu. Elinde hâlâ “Zaman Defteri” isimli kitabı vardı ama sayfaları bu kez tamamen farklıydı. Her satırda kendi macerası yazılıydı. Son sayfada sadece bir cümle vardı: “Şimdi sıra sende... Başkalarına kitapların gücünü anlat.”

Ertesi gün Derin, okul kütüphanesindeki kitap kulübüne katıldı. Kendi yazdığı hikâyeyi arkadaşlarına anlattı.

O günden sonra kitap okumak onun için bir zorunluluk değil, bir keşif hâline geldi. Çünkü artık şunu çok iyi biliyordu:

 Her kitap, içimizde gizlenen başka bir dünyayı uyandırır.

Grup 9 “Yapay Hikâyeler” “Zaman Defteri” Hikâye Kartı

Konu

Derin’in sihirli bir kitapla kitapların gücünü keşfetmesi

Ana fikir

Kitaplar; okuyana hayal gücü, bilgi ve cesaret kazandırır.

Olay / Durum

Derin adlı bir kızın sihirli bir kitapla Bilgelik Ormanı’na geçmesi ve verilen üç görevi tamamlaması

Varlık kadrosu

Derin, Okuros (ejderha), Mira (konuşan kedi), Prenses, fare, küçük ejderha

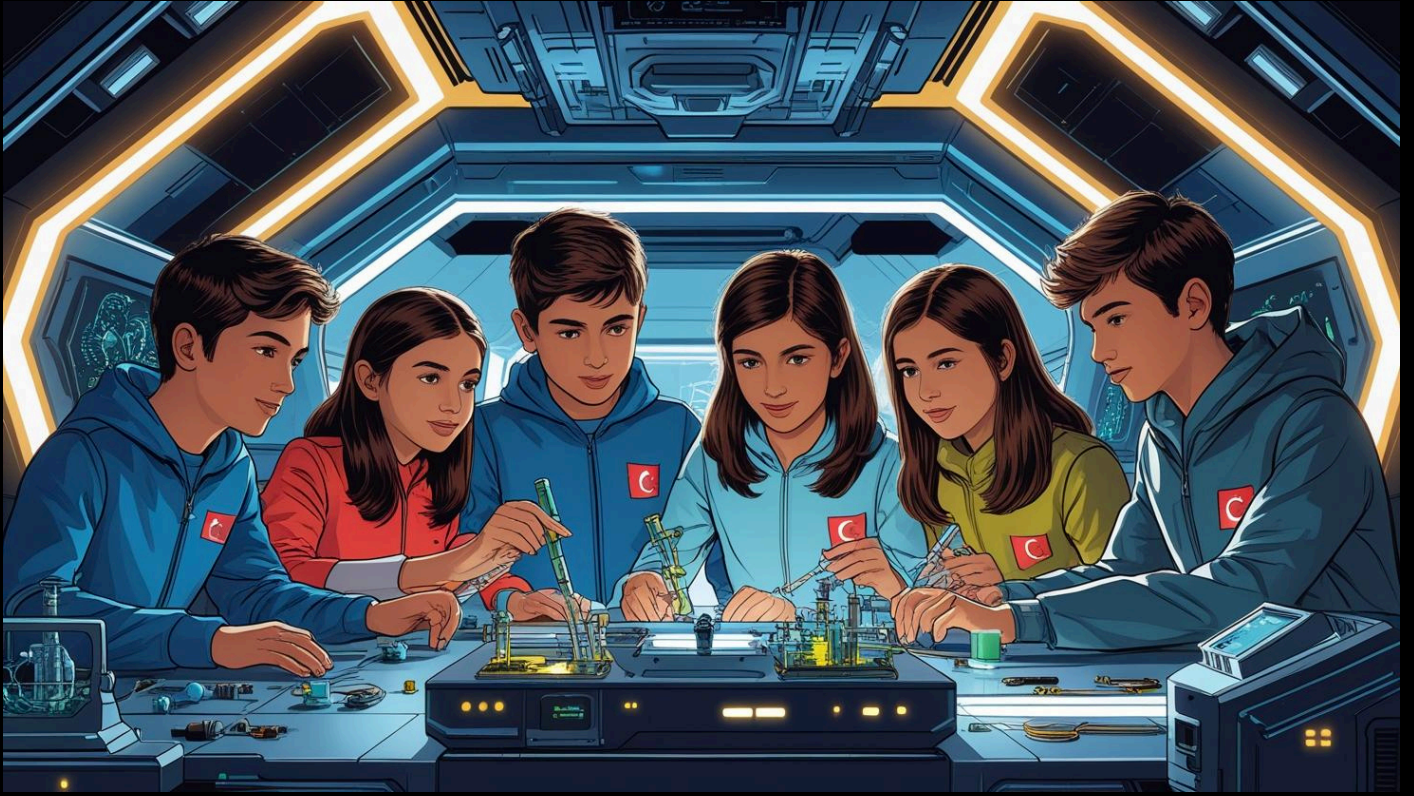
Yer - Zaman

Derin’in odası, okul kütüphanesi, Bilgelik Ormanı, Fısıldayan Labirent, Sessiz Göl, Bilgelik Mağarası - Zaman belirsizdir.

YILDIZ TOZU EKİBİ KAYIP GEZEĞEN VE

Latif ATMALI
Mehmet BAYSAL

Çok da uzak olmayan bir gelecekte “Yıldız Tozu Ekibi” adlı beş kişilik bir uzay araştırma grubu vardı. Bu ekipte Mert, Büşra, Zeynep, Arda ve Hakan görev yapıyordu. Hepsi 13 yaşındaydı ama cesaretleri ve zekâları sayesinde uzay keşif programına seçilmişlerdi. Bir gün, Dünya Uzay Merkezi’nden gelen mesajla heyecanlandılar: “Kayıp bir gezegenin izine rastlandı. Görev size düşüyor. Hazırlanın!”

Yıldız Tozu Ekibi, Keşif-7 adlı uzay gemisine atladı ve bilinmeyen bir galaksiye doğru yola çıktı. Mert geminin kaptanıydı, Büşra haritayı okuyor, Zeynep iletişimi sağlıyor, Arda motorları kontrol ediyor, Hakan ise dış gözlemleri yapıyordu. Uzay boşluğunda saatler geçerken Zeynep bir sinyal aldı: “Bu... Bu sinyal, kayıp gezegenden geliyor olabilir!” Sinyal çok zayıftı ama ekibi doğru yöne yönlendirdi. Gezegene yaklaşırken geminin sistemleri titremeye başladı. Arda panikle bağırdı: “Bir tür enerji dalgası var! Gemi itiliyor! Sıkı tutunun!”

Keşif-7, bilinmeyen bir gezegenin yüzeyine zorunlu iniş yaptı. Gökyüzü mora çalıyordu, ağaçlar ise mavi renkteydi. Hiçbir haritada böyle bir yer yoktu. Büşra uzay gemisinden çıkarak aşağı yöneldi ve küçük bir taş aldı. Taş ışıldıyordu. “Burası... Burası canlı bir gezegen olabilir mi?” diye fısıldadı kendi kendine.

Tam o sırada toprağın altından parlayan gözlere sahip küçük yaratıklar ortaya çıktı. Bu yaratıklar saldırmak yerine etrafa renkli ışıklar yayarak dans etmeye başladı! Zeynep onların dilini anlamaya çalıştı. Hakan, bir frekans türü yoluyla yaratıklarla iletişim kurmayı başardı ve gezegenin, bir zamanlar bilinen ama sonra yeri unutulmuş “Luma” gezegeni olduğunu öğrendi.

Yaratıkların lideri, çocuklara gezegenin sırlarından bazılarını anlattı: “Biz barışçıl bir halkız ancak evrenin dengesini bozan enerji patlamaları nedeniyle gezegenimiz zamanla görünmez hâle geldi. Sizin enerjiniz bizimkini dengeledi. Şimdi evren yeniden bizi görebilecek.”

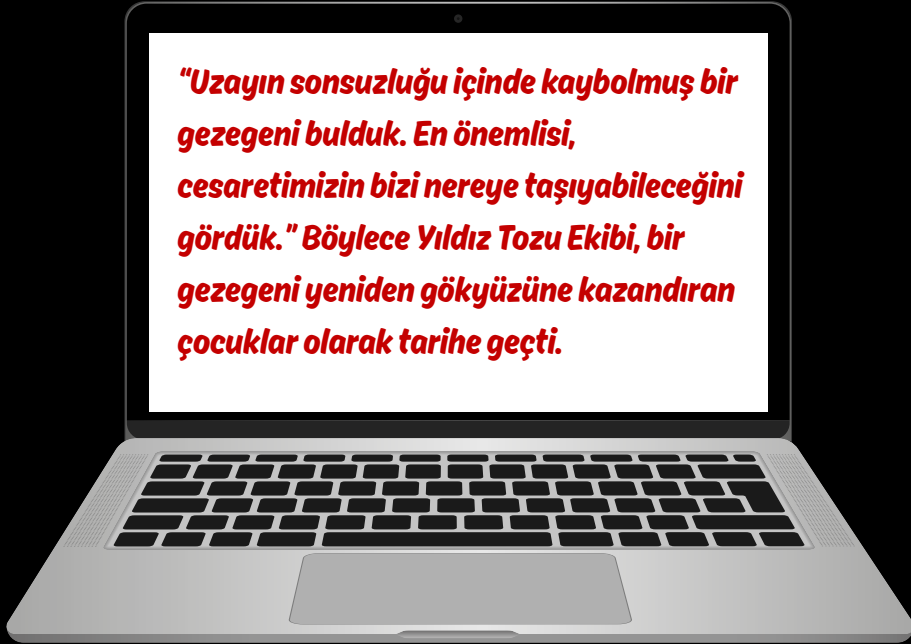
Ekip, gemiyi onarmak için yaratıklardan yardım aldı. Luma gezegeni artık yalnız olmayacaktı. Gemi kalkmadan önce Büşra ışıldayan taşlardan birini cebine koydu: “Bu, bizim buraya gerçekten geldiğimizi kanıtlayan bir hatıra olsun.” dedi tebessümle.

Keşif-7, görevini başarıyla tamamlamış bir şekilde Dünya'ya dönerken sessizdi ama yüzlerinde gülümsemeler vardı. Her biri artık sadece bir araştırmacı değil, evrenin koruyucusu sayılırdı.

Zeynep, günlük kaydına şöyle yazdı:

"Uzayın sonsuzluğu içinde kaybolmuş bir gezegeni bulduk. En önemlisi, cesaretimizin bizi nereye taşıyabileceğini gördük." Böylece Yıldız Tozu Ekibi, bir gezegeni yeniden gökyüzüne kazandıran çocuklar olarak tarihe geçti.

Grup 10 “Yıldız Tozu” “Yıldız Tozu” Ekibi ve Kayıp Gezegen” Hikâye Kartı

Konu

Uzayda araştırma yapan beş kişilik çocuk ekibinin kayıp bir gezegeni bulma görevine çıkması ve orada yaşadıkları maceralar

Ana fikir

Cesaret, takım çalışması ve iyilik sayesinde en zorlu görevler bile başarıyla tamamlanabilir.

Olay / Durum

Yıldız Tozu Ekibi'nin yaptığı çalışmalar

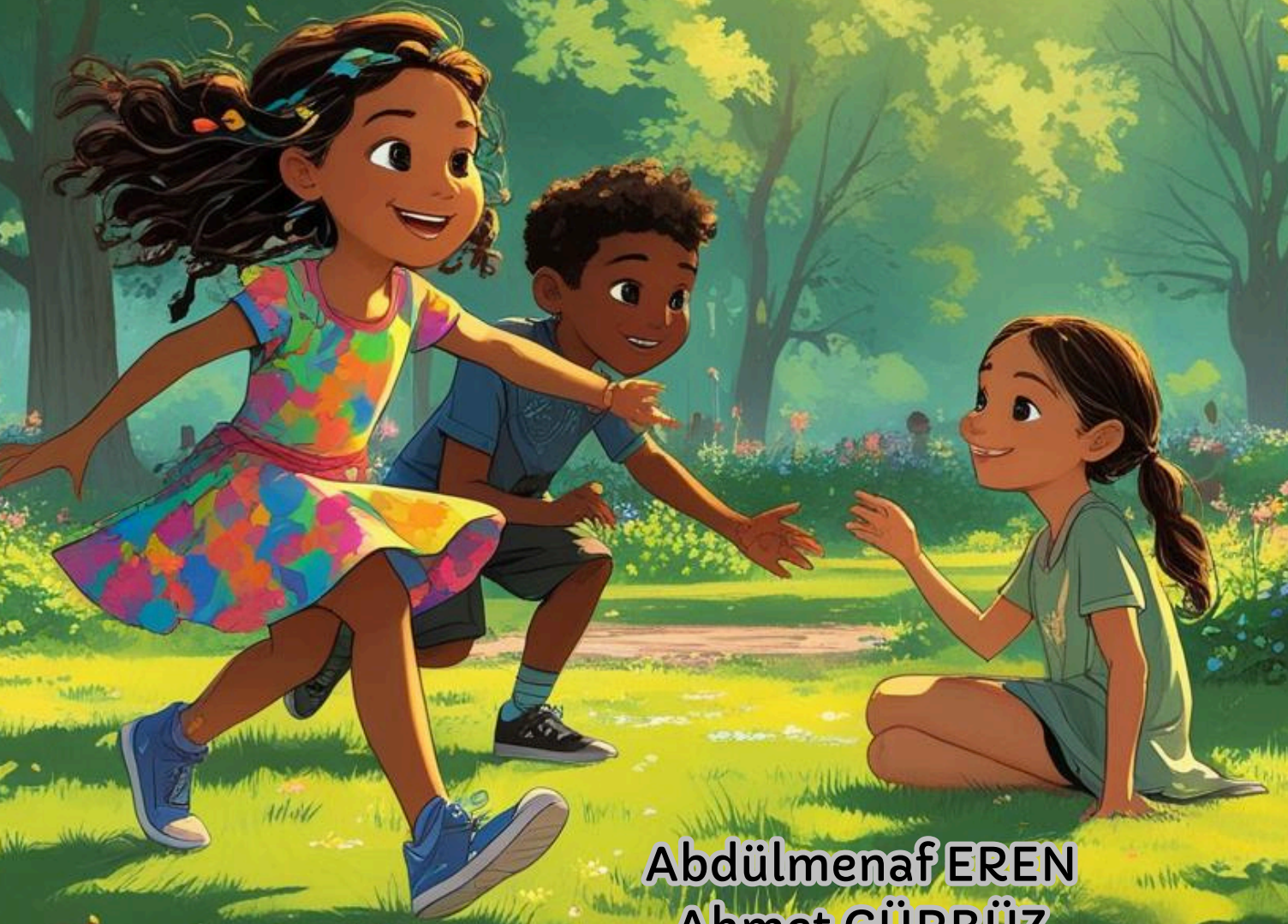
Varlık kadrosu

Mert, Büşra, Zeynep, Arda, Hakan, Lumalı yaratıklar

Yer - Zaman

Keşif-7 uzay gemisi ve Luma gezegeni
Yakın bir gelecek

RENKLİ BAHÇE

Abdülmenaf EREN
Ahmet GÜRBÜZ

Zeynep on bir yaşında, hareketli ve enerjik bir kızdı. En sevdiği yer, evlerinin yakınındaki büyük parktı. O park, onun için adeta bir keşif bahçesiydi. Her ağaç, her çiçek, her taş bir sır saklıyordu sanki. En yakın arkadaşı Can da aynı mahallede oturuyordu ve onunla birlikte bu keşiflere çıkmak en büyük zevkiydi. Can, Zeynep'in tam tersine daha sakin, düşünceli ve gözlemci bir çocuktur. Kitap okumayı, satranç oynamayı ve bulutların şekillerini izlemeyi severdi.

Parkın içinde çok sevdikleri bir oyun vardı: Her biri farklı bir bitkinin adını söyleyecek ve o bitkinin özelliklerini anlatacaktı. Bu oyun, onların parkı daha yakından tanımasını sağlıyordu. Zeynep, "Ben sarmaşık gibiyim!" derdi. "Hızlı büyürüm, her yere tırmanırım ve yeni şeyler öğrenmeyi çok severim." Can ise "Ben çınar ağacı gibiyim." derdi. "Yavaş büyürüm ama köklerim sağlamdır. Düşünürüm, gözlemlerim ve bildiklerimi paylaşmayı severim."

O yaz, parkta yeni bir yüze tanıştılar. Ela adında bir kız, ailesiyle birlikte yeni taşınmıştı. Ela, parkın her yerini merakla inceliyor ama kimseyle konuşmuyordu. Gözleri sık sık yere dönük, sessizce oturuyordu. Zeynep hemen onunla tanışmak istedi. "Merhaba!" diyerek yanına yaklaştı. "Ben Zeynep, bu da arkadaşım Can. Yeni misin?" Ela, çekinerek başını kaldırdı. Sesi biraz kısık çıktı. "Evet, ben Ela. Yeni taşındık."

Zeynep, hemen onu oyunlarına davet etti. "Bizimle parkı keşfetmek ister misin? Çok eğlenceli!" Ela, önce tereddüt etti ama Zeynep'in içten gülümsemesiyle ikna oldu. Oyunu Ela'ya anlatarak birlikte devam ettiler. Ela, "Ben papatya gibiyim." dedi. "Sessiz ve sade bir çiçeğim. Güneş açtığında yüzüm güler." Can, Ela'yı çok dikkatli dinliyordu.

Üçü birlikte parkta gezinirken farklılıklarını daha iyi anladılar. Zeynep koşarak ve bağırarak enerjisini atarken Can sakin bir şekilde bankta oturup parkı gözlemliyor, Ela ise Zeynep'in hızına yetişmekte zorlanıyordu. Zeynep bazen Ela'nın yavaşlığından sıkılıyordu. "Ela, biraz hızlı olsan olmaz mı?" diye sordu. Can, Zeynep'e dönerek "Zeynep," dedi, "Herkesin hızı farklıdır. Sen bir sarmaşıksan Ela bir papatya. Papatyalar acele etmez."

Parktaki maceraları, okulun başlamasıyla sınıfa taşındı. Onlar yedinci sınıfa gidiyorlardı. Okuldaki ilk hafta yeni bir proje ödevi verildi: "Parkımızdaki Bitkiler". Her öğrenci parktaki bir bitkiyi seçecek, özelliklerini araştırarak ve bir sunum hazırlayacaktı. Zeynep hemen en sevdiği bitki olan sarmaşığı seçti. Can, çınar ağacını; Ela, papatyayı seçti.

Zeynep, sunumuna çok iyi hazırlandı. Sarmaşığın nasıl hızlı büyüdüğünü, her yere nasıl yayıldığını heyecanla anlattı. Ardından sıra Can'a geldi. O; çınar ağacının uzun ömürlü, köklerinin çok sağlam ve gövdesinin de çok dayanıklı olduğunu anlattı.

En son Ela'nın sırası geldi. Ela, yavaşça kürsüye yürüdü. Sesi ilk başta çok kısık çıktı ama konuşmaya başladıkça sesi güçlendi. Papatyanın ne kadar zarif olduğunu, her koşulda nasıl hayatta kaldığını, sadece güneş açtığında açtığını anlattı. O kadar güzel ve duygusal anlattı ki, tüm sınıf sessizce onu dinledi. Öğretmenleri, "Ela, çok güzel bir sunumdu. Papatyaların ne kadar güçlü olduğunu gösterdin bize." dedi.

Zeynep, Ela'ya sarıldı ve fısıltıyla "Haklıydın Can. Ela'nın papatyası da benim sarmaşığım kadar özel ve güçlüymüş." dedi. O gün anladılar ki herkesin bir hikâyesi vardı. Kimisi hızlıydı, kimisi yavaş. Kimi konuşkandı kimi sessiz. Kimi bir sarmaşıktı, kimi bir papatya. Ama en önemlisi, bir araya geldiklerinde, hepsi tıpkı parkları gibi rengârenk ve özel bir bahçeyi oluşturuyorlardı. Parktaki bu çeşitliliğe saygı duydukları gibi birbirlerinin farklılıklarına da saygı duymayı öğrenmişlerdi. Bu bahçe, onların farklılıklarına saygı duydukları sürece daha da güzelleşecekti.

Grup 11 “Doğa” “Renkli Bahçe” Hikâye Kartı

Konu	Farklılıklar
Ana fikir	Farklılıklara saygılı olmalıyız.
Olay / Durum	Parkta gelişen olaylar ve çocukların birbirini anlaması
Varlık kadrosu	Zeynep, Ela, Can
Yer - Zaman	Yer, park ve okul iken zaman kesin olarak belirtilmemiştir fakat yine de ilkbahar veya yaz olduğu sezdirilmiştir.

POFIK ALI

Asuman AYDIN
Aysun ŞABANO

Eylül ayının güneşli bir pazartesi sabahı okulun koridorları yeni boya kokuyordu. Tahtalar silinmiş, pencerelerden giren sabah güneşi sıraların üzerine altın gibi düşüyordu. Beşinci sınıflar için ilk haftaydı ve sınıfın kapısında heyecanla bekleyen bir öğrenci vardı: Ali.

Ali, bu okula yeni gelmişti. Sınıfta hiç kimseyi tanıımıyordu. Biraz çekingen, biraz da utangaçtı. Üstelik Ali, yaşıtlarına göre kiloluydu. Hayatı boyunca hep şişmandı ve bu yüzden yeni bir sınıfta nasıl karşılanacağını merak ediyordu.

Sınıfın kapısından içeri girdiğinde bazı öğrenciler fısıldaşmaya başladı. Sınıfın en yaramaz çocuğu Yağız, laf cambazı Ebru ve cesaretini arkadaşlarından alan Doruk, birbirlerine bakıp kıkırdadılar.

“Bakın, tombik biri geldi!” diye mırıldandı Doruk. İlk gün alaylar çok duyulmadı ama ertesi gün başlıyorlardı: “Pofik Ali geldi!” diye bağırdı Yağız teneffüste. Ebru da kahkaha attı: “Top gibi yuvarlanıyor!” diye bağırdı. Ali’nin yüzü kıpkırmızı oldu. Başını önüne eğip sessizce sıraya oturdu. “Keşke görünmez olsaydım.” diye düşündü.

Günler geçtikçe sınıftaki bazı öğrencilerin zorbalığı arttı. Bahçede top oynarken Ali topu kaçırdığında, “Pofik, koşsana biraz!” diye bağırıyorlardı. Koridorda yürürken arkasından fısıldaşıyorlardı: “Sandviçleri saklayın, Pofik geliyor!”

Sınıfta cevap verdiğinde bile alaycı bakışlarla gülüşüyorlardı. Ali, her gün biraz daha içine kapandı. Teneffüslerde yalnız başına oturuyor, konuşmaya cesaret edemiyordu. Evde annesine hiçbir şey söylemiyordu çünkü üzülmesini istemiyordu. Her gece yatarken aynı düşünce zihnini kemiriyordu.

Sınıfta Ali'nin durumuna sessizce üzülenler de vardı: Elif, Kerem ve Ayşe. Onlar, Ali'nin sessizliğini fark etmişlerdi. Bir gün, teneffüste yanına oturdular:

“Ali, üzülme. Onlar haksız. Sen iyi bir arkadaşsın.” dediler.

Ertesi gün cesaretlerini toplayıp Türkçe öğretmeni Levent Bey'e gittiler.

“Öğretmenim!” dedi Elif, “Ali ile günlerdir alay ediyorlar. Çok üzüyor ama belli etmiyor. Bence artık konuşmalısınız.”

Levent Bey'in yüzü ciddileşti: “Bu önemli bir konu. Hemen sınıfta konuşacağız.” dedi.

Ders başladığında Levent Bey tahtaya hiçbir şey yazmadı. Sınıfa dönüp sakince konuştu:

“Çocuklar, bu hafta sınıfımızda çok üzücü bir şey yaşandı. Yeni gelen bir arkadaşımızla alay ediliyor. Ona lakap takılıyor. İnsanları görünüşlerinden dolayı incitmek, onları yalnızlaştırmak büyük bir hatadır. Söyleyin bakalım, biri size böyle davranırsa hoşunuza gider mi?”

Sınıfta derin bir sessizlik oldu. Yağız, Ebru ve Doruk başlarını önlerine eğdi. Göz göze geldiklerinde pişmanlıkları belli oluyordu.

“Biz... şaka yaptığımızı sanıyorduk.” dedi Doruk kısık sesle.

“Özür dileriz Ali.” diye ekledi Yağız ve Ebru.

Ali şaşırды ama hafifçe gülümsedi. O günden sonra sınıfın havası değişti. Ali, yavaş yavaş arkadaşlarıyla oyunlara katıldı. Yağız, Ebru ve Doruk artık onunla alay etmiyor, hatta teneffüslerde birlikte oyun oynuyorlardı.

Levent Bey, dersin sonunda herkese baktı ve şöyle dedi:
“Çocuklar, insanlar farklı olabilir. Kimi uzun, kimi kısa, kimi zayıf, kimi şişmandır. Ama hepimiz insanız ve saygıyı hak ederiz. Gerçek arkadaşlık, başkasını incitmemekle başlar.”

Ali o gün ilk kez gerçekten mutlu oldu. O yılın başında yaşadığı üzüntü, sınıfın öğrendiği bir dostluk dersine dönüşmüştü ve herkes, hayat boyu unutamayacağı bir gerçeği öğrendi:

“Hiç kimse, başkasını inciterek mutlu olamaz; gerçek mutluluk paylaşmak ve korumaktır.”

Grup 12 “Gökyüzü” “Pofik Ali” Hikâye Kartı

Konu

Akran zorbalığı

Ana fikir

Farklılıklara saygılı olmalıyız.

Olay / Durum

Okula yeni gelen Ali'nin yaşadığı akran zorbalığı ve bunun öğretmeni ile arkadaşlarının yardımıyla son bulması

Varlık kadrosu

Ali, Yağız, Ebru, Doruk, Elif, Kerem, Ayşe, Levent Bey

Yer - Zaman

Okul ve sınıf - Eylül ayı

Son Söz

Bu kitap, “4005-Yenilikçi Eğitim Uygulamaları Destekleme Programı” kapsamında TÜBİTAK tarafından 2025 yılında desteklenen “Türkçe Öğretiminde Dijital Dönüşüm: “Yapay Zekâ Destekli Uygulamalar” projesi kapsamında 5 Ağustos 2025 tarihinde gerçekleştirilen “Dijital Yazar Atölyesi” etkinliği sürecinde hazırlanmıştır.

Proje yürütücüsü ve ekinlik eğitmeninin kitabın yayımlanması ve öğrencilerle de buluşması yönündeki istekleri neticesinde etkinliğe katılan 24 Türkçe öğretmeni hem hikâye metnini hem de görselleri, “yapay zekâ” teknolojilerini kullanarak oluşturma sürecinde oldukça titiz davranmıştır. Bu nedenle hazırlık aşamasında her ne kadar “yapay zekâ” teknolojileri etkin bir şekilde kullanılmış olsa da kitap; proje katılımcısı 24 Türkçe öğretmenin, etkinlik eğitmeninin, proje uzmanlarının ve yürütücüsünün “doğal zekâları” ile son şeklini almıştır. Özellikle yapay zekânın, hikâyenin şahıs ve varlık kadrosu ile ilgili birbiriyle tutarlı görseller oluşturmada zorlandığı ve bazı noktalama işaretlerinde benzer hatalar yaptığı tecrübe edilmiştir.

Proje katılımcıları tarafından özellikle genel hatlarıyla bir hikâye yazımında yapay zekânın oldukça başarılı olduğu gözlenmiş fakat bir yazarın ruhunu temsil edemediği gerçeğinden hareketle eğitimde bazı değerlerin kazandırılması ve öğreticilik adına hikâyelerin, henüz tamamıyla yapay zekâya teslim edilemeyecek bir edebî tür olduğu bir kez daha anlaşılmıştır.

Dr. Hüseyin SAYIN
Editör / Etkinlik Eğitmeni

Dr. Şengül KILIÇ AVAN
Editör / Proje Yürütücüsü